

Vstala sem. Pozabila sem na glad in na skrbi in na težke misli. In visoko sem se vzravkala. Česa mi manjka? — Malo denarja! Zato vse skrbi, zato vse zdvajanje, zato ta topost in ves nemir, ki mi goni vse misli iz glave, ki mi niči zaupanje v se! Saj sem srečna! Ali ni to smešno: malo denarja! Ah, dokler je samo to, sem srečna! Težki dnevi morajo biti, ali minejo! Zakaj srečna sem! Pozabila sem na svojo srečo od skrbi. Ah, ko bi ne bila srečna, ne otresla bi se jih nikoli, zadušile bi me! Ali moja sreča se me dotakne in vse težko in bridko izgine kakor mučen sen. Zopet verujem v svojo moč, v svojo zmožnost in v svojo voljo in vem, da ne omagam pred ciljem!

Oddihnila sem se globoko, našgala luč in napisala to črtico.

Prijatelji.

Gostijo priredil godovno je knez.
 Žvenkljanje je čašic zvenelo
 med družbo gosposko veselo
 in strune ubrane donele so vmes.
 To slastno je bilo veselje.

Dva žepa priboril si smodk je baron,
 grofiči so jeli in pili
 in radosti vsi se svetili.
 Zakaj ne, ko vse je na mizi zastoj
 in redko tak dan se praznuje.

Za govorom govor se dolg je vrstil.
 Časteč in slaveč velikaša,
 kar venomer pela je čaša.
 Godovniku hlinjeno vsak je kadil
 in dela proslavljal njegova.

»Knez mili, presvetli naš častni meščan,
 oj, biser Ti našega mesta,
 vsa družba se klanja Ti zvesta|«
 je s hripavim glasom besedil župan
 pa pot si obrisal raz čelo.

Od gosta do gosta šel knez je nató,
pozdravil župana in škofa,
barončke in svetlega grofa
pa vsakemu stisnil prijazno rokó,
uljudno v obraz se smehljaje.

In če jim povedal je puhel dovtip,
zavrelo je hrumno veselje
v dvorani kakor na povelje
in vzdignil prisiljen grohot se na hip
pa ploski so glasni doneli.

A norec je grajski v ozadju ostal.
Od družbe sladko razuzdane
sred svetle prostorne dvorane
le on se ni knezovim šalam smejal —
edini pač knezov prijatelj . . .

Vojanov.

Moja pesem.

Ni himna radostna, ne pesem sloveča,
to mojega srca pesem ni . . .
Prisega je živa, želja hrepeneča,
ljubiti tebe vse žive dni! —

Pozabljenja viri pač srcu so znani . . .
— a s srcem vsi moji spomini živé —
in če so vsi upi mi v njem pokopani —
ob dragih mrličih živi mi srcé . . .

A kadar umrje z menoj — hrepenenje . . .
zapre se za tebe srcé in okó,
pozabljeno bodi, da moje življenje
daritev je bila — za tebe samó! —

M. P. Nataša.

